

מ"ת 3719/02 - מדינת ישראל נגד עaid סלאח, סעד אבו זאיד, מוסא אבו זאיד, אחמד צלאח

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט משה בר-עם

מ"ת 17-02-3719 מדינת ישראל נ' סלאח(עוצר) ואה'
מדינת ישראל

ה המבקש
נגד
המשיבים

1. עайд סלאח (עוצר)
2. סעד אבו זאיד (עוצר)
3. מוסא אבו זאיד (עוצר)
4. אחמד צלאח (עוצר)

החלטה

1. לפני בקשה להורות על מעצרם של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים.
2. כנגד המשיבים הוגש ביום 2.2.2017 כתוב-אישור המיחס להם עבירה של סחר باسم מסוכן לפי סעיף 13 לפיקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן - הפקודה). בנוסף, למשיב 1 יוחסו שלוש עבירות נוספות של סחר باسم מסוכן, עבירה נוספת נסافت של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, וכן עבירה של הדחת קטן לסמים מסוכנים. לטענת התביעה, יש בדיה ראיותلقואורה להוכחת האישומים המיחסים למשיבים, לרבות האזנות סתר ומעצרם בסמוך לאחר ביצוע עסקת סמים. עוד נטען, כי העבירות המיחסות למשיבים מקומות נגדם עלילת מעצר, שבנסיבות העניין ובשים לב לעברם הפלילי, לא ניתן לשחררם לחילופת מעצר ויש להורות על מעצרם עד לתום ההליכים.
3. על-פי הנטען באישום הראשון, מכיר המשיב 1 באמצעות בנו הקטן, לאחר בשם טארק, סם מסוכן מסווג "ניש גאי", במשקל של כחצי קילוגרם בתמורה ל- 1,500 ₪. על-פי אישום השני מכיר המשיב 1 באמצעות בנו הקטן לאחר בשם מועצת סמים מסוכנים מסווג "ניש גאי", אקסטזי וחישיש, בתמורה לsic של 2,700 ₪. על-פי הנטען באישום השלישי, סחרו המשיבים כולם בצדתו חדא בשם מסוכן, בשעה שרכשו מגורים שנמצא באזורי היישוב "שגב שלום" 60 פלטות של סם מסוכן מסווג חישיש, כאשר לטענת התביעה, בסמוך לאחר הרכישה, נתפס הסם במשקל 6 ק"ג ברכב של המשיב 4. על-פי אישום הרביעי, החזק המשיב 1 בתא המטען של רכב בסמוך לביתו כמות גדולה של סמים מסוכנים, שלא לצריכה עצמית, מהסוג ובכמות שפורטה.
4. בדיון שלפני הօגץ חומר חקירה שלטענת התביעה מבסס את העבירות המיחסות למשיבים. בין היתר הוצעו תמלילי האזנות סתר, המלמדות לכואורה על תיאום לביצוע עסקת הסמים, דוחות פעולה על תפיסת הסם מסווג חישיש נושא האישום השלישי, הודעות של גורמים המעורבים בעסקאות הסמים, הודעות המשיבים, מזכירים לעניין מרכיבי החומר המכונה "ניש גאי" המהווים נגזרות של סם מסוכן ועוד. יוטעם, כי בחקירתם, שמרו המשיבים על זכות השתקה.

עמוד 1

המשיבים 2 ו-3 כפרו בקיומן של ראיות לכואורה נושא האישום השלישי. לטענתם, מוכר הסם, אחד בשם עומר שוחרר מעצרו בשל קשיים ראייתיים. עוד הדגישו, כי הראיות בעניינם מבוססות על האזנות סתר בלבד וכל שעולה מהם, הן שיחות בין המשיב 2 למשיבים 1 ו-4 לפני ביצוע העסקה הנטעןת וכן שיחה בין המשיב 3 למשיב 4 לאחריה, מהן לא ניתן ללמוד על תיאום לביצוע עסקת סמים, כמובן. המשיב 1 טען להיעדר ראיות לכואורה בעניין האישומים הראשון, השני והרביעי. עם זאת, בעניין האישום השלישי, הסכימו המשיבים כי ברכובו של המשיב 4 נתפס סם מסוכן מסווג חישש במ乾坤 של ששה קילוגרם, בסמוך לאחר שיצא מהישוב "שגב שלום".

5. במהלך הדיון הסכימו המשיבים 1 ו-4 לקיומן של ראיות לכואורה, בעניינם, ביחס לאישום השלישי, זאת נוכח תפיסת הסם ברכובו של המשיב 4, כאמור והזיקה הלאכורתו ביניהם לבן המשיב 1. עם זאת, טענו כי הראיות מקומות לכל היותר סיכוי להרשעה בעבירה של החזקת סם ולא סחר בסם ובעניינו של המשיב 4, לכל היותר להחזקת רענוןיות מכוח זיקתו למשיב 1, כאמור. לטענתם, אליה הצטרפו המשיבים 2 ו-3, לא היה מקום לייחס למשיבים בגדר האישום השלישי עבירה של סחר בסם מסוכן, אלא לכל היותר החזקת סם שכן לא ניתן לייחס לרוכש סם עבירה של סחר בסם. באשר לאישומים האחרים, בעניינו של המשיב 1, נטען כי אין ראיות לכואורה. כך בכלל ובמיוחד, הוסיף המשיב 1, כי לא ניתן ללמוד מכתב-האישום בנוגע לאישומים הראשון והשני לפיו יוחס לו סחר בסם מסוכן מסווג "ניסי גאי" כי אכן החומר המכונה "ניסי גאי" הנו סם מסוכן ממשמעו בפקודת, מבלתי שניתן פירוט בדבר מרכיביו. עם זאת, לאור עדמתם הדינית בדבר קיומן של ראיות לכואורה לאישום השלישי, הסכימו המשיבים 1 ו-4 לקיומה של עילית מעצר, נוכח טيبة של העבירה. עם זאת, טענו כי יש לשקל את שחרורם לחופת מעצר בשל עצמתן של הראיות באשר לאישום השלישי והיעדר ראיות לכואורה ביחס לאישומים האחרים. משכך, ביקשו כי בית-המשפט יורה על הגשת תסקירות בעניינם.

6. כאמור, בעניינים של המשיבים 2-3 טענה המבקרת, כי הראיות לכואורה נגגדם כנגדם מבוססות על האזנות סתר, מהן ניתן ללמוד על תיאום לקרהת ביצוע העסקה נושא האישום השלישי. בהקשר זה הוטעם כי אף שלא ניתן ללמוד מהשיחות באופן מפורש על כוונה לבצע עסקת סמים, ניתן לראות מההקשר הכללי כי זו הייתה כוונתם. מנגד, טענו המשיבים 2-3 כי כל שיש בשיחות שקיימו בגדר האזנות הסתר, הן הכוונות של הרכבים לישוב "שגב שלום" וה גם שלא חלקו כי נכנסו לרכיבם לישוב (בנפרד מהמשיב 4), אין בכך כדי ללמוד על קשר משותף לביצוע עסקת הסמים ורכישתם מගרים שנמצא שם. בנסיבות אלה, טענו כי לא ניתן לבסס על-יסוד האזנות הסתר סיכוי סביר להרשעתם בעבירות המזוהה להם ועל-יסוד ההלכה הנוגאת, הטעינו כי אין בעניינם ولو ראיות לכואורה ומכך יש להורות על שחרורם. לחילופין, נטען כי ככל שייקבע כי ישנן ראיות לכואורה בעניינם, הרי שלኖכה עצמת הראיות והחולשה המשמעותית בהן-יש לשחררם לחופת מעצר. עם זאת, הוסיף כי אינם מעוניינים בתסקירות ונינתן להסתפק בבחינת החלופה על-ידי בית-המשפט.

7. הלה פסקה היא, כי בדיון בבקשתה למעצרו של נאשם עד לתום ההליכים, אין בית-המשפט נדרש לדרש ל"כירורגיה עדינה" של חומר הראיות המצוי בתיק וכל שהוא צריך לבצע באותו שלב הוא "프로그램ה ראשונית - לכואורת" של סיכויי ההרשעה בתיק בהתבסס על חומר הראיות הקיים (בש"פ 696/04 יוסף סביח ל' מדינת ישראל (11.02.2004)). אמת, מקום שבו קיימות בחומר הראיות פרוכות מהוויות ולויות לעין, או שמתברר כי הראיות אינן משתלבות, לכואורה, לכדי מאגר שלם שיש בו כדי להציג תמונה מרושעה, על בית-המשפט להסיק את המסקנות המתבקשות מכך. עם זאת, אין בית-המשפט נזקק באופן פרטני ומדודק למשקלן של הראיות ומהימנותן. לפיכך, די בקביעה, כי בחומר החקירה שבידי הتبיעה מצוי פוטנציאלי ראייתי, אשר בסיום המשפט - לאחר עיבודן של הראיות, בחינתן בחקירות וקבעת אמינותן

ומשקלן - יהיה ביכולו להוכיח את אשמת הנאשם כנדרש במשפט הפלילי (בש"פ 1526/05 (ארטיום אינטיב נ' מדינת ישראל (14.03.2005)).

8. לשון אחר, על בית-המשפט לבחון קיומן של ראיותلقואורה להוכחת האשמה. כאמור: ראיות, אשר לגבייהן קיימם סביר שיעבור במהלך המשפט יבסס את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר. על כן, בשלב זה, אין בית-המשפט בוחן האם הראיות מוכחות את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, אלא רק את הכוח ההוכחתי הפוטנציאלי האוצר בחומר החוקירה (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133). לפיכך, בשלב זה של הדיון, אין צורך להראות כי הראיות הן בעלות עצמה חזז, שיש בה כדי להביא מעבר לכל ספק סביר להרשעת הנאשם, שכן כל שנדרש בשלב זה הוא לעוצמת ראיות במידה מספקת המצדיקה את מעצרו עד לתום ההליכים (בש"פ 1572/05 זוארץ נ' מדינת ישראל 4811/97 משה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 817).

9. מן הכלל אל הפרט. לאחר שבנתתי את מכלול חומר החוקירה, שוכנעתني כי יש בו די כדי לבסס קיומן של ראיותلقואורה, בעוצמה הדרישה, לביצוע העבירה המיוחסת למשיבים 1 ו-4 נושא האישום השלישי לכתב-האישום, זאת בשיט לב לעמודתם הדינונית והסכמתם לקיומן של ראיותلقואורה (ה גם שלטענתם, לעניין החזקת סם, בלבד), מקום בו אין חולק בדבר תפיסת הסם ברכבו של המשיב 4 לאחר יציאתו מהישוב "שגב שלום" וכעולה מדו"חות הפעולה מיום 12.1.2017, של יוסי דיין ושל עמית דנגור, לפיהם נתפסו 60 פלטות של חומרים החשודים כסם מסוג חשיש, במשקל של כשרה ק"ג וכן דו"ח פעולה של עמית דנגור מיום 19.1.17 לפיו צילם את 60 הפלטות. אכן, בניתוח תמלيلي האזנות מעלה זיקה ברורה ומפורשת בין המשיב 4 למשיב 1, לאחר ביצוע עסקת הסם. כך למשל, בשיחה 97 מדווח המשיב 4 למשיב 1 על השלמת העסקה ובשלונו "...יש לנו 5 קופול 12" והמשיב 4 עונה "...כן 60". בעניינו של המשיב 1, בגין האישומים הננספים, לאחר עיון בתמלילי השיחות, דו"חות הפעולה, והודעות מעורבים נוספים, על רקע בינהו כוללת של חומר הראיות, הנני סבור כי בשלב זה של הדיון, ניתן לראות בראיות הנسبתיות, בהעדר "כרסום" לכוארי, ממשי, במילויו, העולה על-פני הדברים, מבססות קיומן של ראיותلقואורה לאשנתו (ראו והשוו: בש"פ 11404/11 ابو סבית יונס נ' מדינת ישראל (2004.01.11)). כך בכלל ובפרט, באשר לאיושם הראשון והשני, המיחסים למשיב 1 סחר בסם מסוים, בין היתר מסוג "ニיס גאי". למשל, כעולה מהודעת טארק מיום 19.1.2017, מוסר העד הودעה מפורשת בדבר אופן ביצוע העסקה וכך גם משיחה מס' 139 עולה כי המשיב 1 מדווח על ביצוע עסקת הסם שנמסר לרוכש בשקיית על ידי בנו של המשיב 1 בתמורה ל-1500 ל"נ. גם בעניין האישום השני - כעולה משיחה 366, לפיה נמסר לרוכש חצי קילו סם בשקיית. בהקשר זה נטען כי לא ניתן ללמד מהראיות שהחומר הנtranן כסם מסוג "ニיס גאי" הנו סם מסוכן קבוע בפקודת. אכן, אין חולק שבתוספת לפוקודה לא נקבע כי החומר המכונה "ニיס גאי" הנו סם מסוכן. שלא הוכח לפניי חומר חוקירה הקשור בין החומר האמור לבין מרכיביו ואשר אלה מהווים סמים מסוכנים, קבוע בפקודת, קשה לקבוע כי קיימות ראיותلقואורה לעניין זה בעוצמה מספקת. עם זאת, מוביל לקבוע מסמורות לעניין טיבו של החומר, ובשים לב לראיות המלמדותلقואורה על ביצוע עסקת מסחר נושא האישום הראשון והשני, ובעניין **האישום הרביעי**, המיחס למשיב 1 החזקה של סם מסוכן, נוכחה תפיסת הסם בתא המטען של רכב אשר נמצא בסמוך לביתו ומצויلقואורה בשליטתו, כעולה מדו"ח הפעולה מיום 21.1.2017 של דוד דהן, והמצקרים לעניין מרכיביו; אף אם ישנה חולשה מסוימת בעוצמת הראיות בנוגע לאיושם הראשון והשני, למשל נתפס הסם ובשים לב ללשון המשתמעת מתמלילי השיחות (ראו והשוו: בש"פ 6030/07 מדינת ישראל נ' שלום אלמליח (2007.10.7)), דומה כי יש די בחומר החוקירה כדי לבסס את ההצדקה למעצרו.

10. הנה כי כן, לא מצאתי כי ישנו証據 של ממש בפוטנציאלי הראייתי הгалום בחומר החקירה, בעניינו של המשיב 1. אכן, בשלב הלאורו, אין די בטענה כללית על "עוצמה חלהה ביותר של הראות", אלא יש להראות כי הטענה גלויה על-פנינו. ודוקן, אין לבחון את הראות באופן פרטני, אלא אם מדובר בפרקיות מהותיות וגולויות לעין, שכן אחרת יתרת קיומו של ההליך העיקרי (ראו: בש"פ 3562/11 איד' יתים נ' מדינת ישראל (19.05.2011)). לפיכך, בית-המשפט איןנו נדרש בשלב מוקדם זה לעמוד על משקלן של ההודעות או לקבוע ממצאים בשאלת משקלן של הראות הנسبתיות,DOI כי שוכנע שישנו ראייתי להרשות הנאשם בתום ההליך המשפטי (בש"פ 2607/2011 פינייאן נ' מדינת ישראל (18.04.2010)). כאמור, כעולה מחומר החקירה, שוכנעתי בדבר קיומן של ראות לכואורה בעוצמה מספקת, כאשר על כל אלה יש להוסיף את שתיקתו של המשיב 1 בחקירתו מקום בו התבקש הסבר מצדו, המהווה אף היא ראה נסיבית המחזקת את עדמת המבוקשת לצורך שלב המעצר (בש"פ 567/16 מאור ישראל מלול נ' מדינת ישראל (1.3.2016)).

11. בהקשר זה נטען כי לכל היותר ניתן ליחס למשיב 1 (כמו גם למשיב 4, וכן למשיבים 2 ו-3, להלן) עבירה של החזקת סם, שכן אין חולק כי כל שיוחס להם הוא רכישת הסם. אכן, עיון בפקודה מעלה כי לא מצוי שם עבירה של רכישת סם. אמנם, על-פי סעיף 7 לפקודה, קבועה בה עבירות החזקה בסם. אולם, בעניינו נטען לעבירות סחר בסם מסוכן קבועה בסעיף 13 לפקודה הקבוע כי "...לא יצא אדם סם מסוכן, לא יבוא אותו, לא יוכל על יצאו או יבואו, לא יסחר בו, לא יעשה בו שום עסקה אחרת ולא יספקנו בשום דרך בין בתמורה ובין שלא בתמורה, אלא אם הותר הדבר בפקודה זו או בתקנות לפיה או ברשawn מאת המנהל". לכואורה, למקרא לשון הסעיף, יש ממש בעונת המשיבים לפיה, מלא נזכר מקומו של הרוכש לא ניתן לכואורה ליחס עבירות סחר בסם מסוכן למי שרכש את הסם והדברים ברורים. ואכן, הפסיקה עדמה על הקושי הלשוני בפרשנות הסעיף, שכן "... כאמור, הפקודה אינה כוללת עבירה נפרדת של רכישת סם, ولكن לכואורה גם מי שרכש סם נתפס בגדר עבירות סחר, אך ההלכה היא שאין מעמידים לדין באשחת סחר בסם בשל רכישת סם שלא לצרכים מסחריים" (ראו: יעקב קדמי פקודת הסמים המסווגים: הדיון בראוי הפסיקה 191 (מהדורה מעודכנת, 2007); ע"פ 903/85 אסולין נ' מדינת ישראל, פ"ד מ (2) 227 (1986)). כמובן, אפיו בהתייחס לפకודה, שלא קבועה בה עבירה נפרדת המתיחסת לרוכש, לא רואים ברוכש שלא למטרות מסחריות כ"סוחר" (ע"פ 11/11 נאשף סדייר נ' מדינת ישראל פסקה 27 (8.2.2012)). מכאן, עולה כי בנסיבות מסוימות ניתן ליחס לרוכש סם בכמות **מסחרית** עבירה של סחר בסם. במקרה שלפנינו, בשים לב בשלב המוקדם של הדיון, איןנו נדרש להכרעה בעניין, שכן יש להניח כי סוגה זו תתרբר בהליך העיקרי. לעניינו, די לי בכר שעל פי כמהות הסם שנתפסה (שהה קילוגרם) ניתן לכואורה לראותה כמות מסחרית וליחס לרוכש - המשיב 4 - עבירה של סחר בסם מסוכן.

12. באשר למשיבים 2-3, לאחר עיון בחומר החקירה שוכנעתי, כי קיימות בעניינים ראות לכואורה אם כי בעוצמה לא גבוהה במיוחד. אכן, עיקר הראות מבוססות על האזנות סתר שלאחר עיון בהן נמצא כי רובן ככלן עוסקות בהכנות המשיב 4 לישוב "שגב שלום". עם זאת, אין חולק כי המשיבים 2-3 נכנסו אף הם לישוב ויצאו ממנו לאחר שיצא המשיב 4, שכן, נתפסו ברכבו סמים מסווג חישש במשקל **ששה ק"ג**. בהקשר זה טענה המשיבה כי על-יסוד האמור ומהקשר הכלול של האזנות הסתר, די בכר כדי לעמוד ב מבחן הראות לכואורה, זאת בשים לב לשתייקתם בחקירהם. עינתי בתמALLY האזנות הסתר, וממצאי כי בשיחה שמספרה 60 שנערכה בין המשיב 2 למשיב 1 אכן בעליים נתונים ומונחים שנitin בנסיבות העניין linkedו אותם לכואורה לעסקה נשוא האישום השלישי. כך גם עולה משיחה מספר 415 וכן משיחה מספר 525 לפיה מדווח המשיב 1 על ידי המשיב 3 על השלמת העסקה ושלוש שיחות נוספת, 40-56 בין המשיב 2 לטוחר עומאר ודומה כי די בכר כדי להקים נגדם זיקה לאישום האמור. אכן, עצמת הקשר אינה גבוהה אולם

מספקת כדי לקיים את מבחן הריאות לכאורה.

13. באשר לעילת המעצר, דומה כי אין חולק כי קמה כנגד המשיבים עילת מעצר סטטוטורית. בהקשר זה נקבע כי בכל הנוגע לחלופות מעצר וכי מקום בו לא נתקיימו נסיבות חריגות מצדיקות לחרוג מהכלל לפי בעבירות סמיים, כמובןינו, אין לשחרר לחלופת מעצר, שכן הלהקה פסוקה היא כי רק במקרים נדירים ישוחררו מי שעוסקים בסחר במסים לחלופת מעצר (ראו: בש"פ 898/15 עוזי נ' מדינת ישראל (19.2.2015); בש"פ 3740/3 אכרם אל על איין (24.5.2011)). מכאן, נוכח ההלכה הנוגגת בעניין אלה שהואשמו בעבירותות שחורה בסיסי וועוצמת עילת המעצר, בשל עברו המכבד של המשיב 1, מספר האישומים (ה גם שבחליך נמצאה חולשה מסוימת בריאות), תפkidיו הראשי במערך עסקאות הסם והיותו "הרוח החיה", לא שוכנעתי כי יש הצדקה עקרונית להורות על הגשת תסקיר לשם בחינת חלופת מעצר קונקרטית. התלבטתי בעניינו של המשיב 4, כתוב האישום מיחס לו עבירה אחת בלבד, בגדירו של האישום השלישי, בתפקידו זוטר במערך שרשרת הסחר, בשעה ששימש נהג מטען של המשיב 1. גם עברו הפלילי, כמובן מכבד במיוחד וככל הרשעה אחת בעבירותות רכוש. בנסיבות אלה, ה גם שאיני מתעלם מכמות הסם ובשים לב לגילו הצער, נחיה דעתך כי עקרונית יש מקום להורות על הגשת תסקיר לבחינת אפשרות קונקרטית לחלופה, לרבות על דרך של איזוק אלקטרוני (בש"פ 8155/15 גיא קלר נ' מדינת ישראל (9.12.2015)).

14. בנוגע למשיבים 2 ו-3, ה גם שקביעתי כי ישן ראיות לכאורה בוגדר האישום השלישי, אלה אין בעוצמה גבוהה, וקיימות הצדקה עקרונית, לנוכח חולשה בריאות כאמור, לבחון אפשרות לשחרור לחלופה. עם זאת, לא שוכנעתי כי בנסיבות העניין, ניתן לבחון חלופה קונקרטית ללא WHETHER מונח לפני תסקיר של שירות המבחן, בין היתר, שלא ניתן לשקל מעצר בתנאי איזוק אלקטרוני ללא תסקיר. הלהקה היא כי קיימת מקובלות כוחות בין עוצמת הריאות לבין עילת המעצר, לנכונותו של בית-המשפט לשחרר נאשם לחלופת מעצר. כפי שນפסק, "...להבחנה בין עוצמת עילת המסתכנות לבין עוצמת הריאות יש נפקות לתוכה הסופית. כך, יכול בית המשפט הגיעו למסקנה כי קיימת חולשה בעוצמת הריאות, אך למטרות זאת יורה על מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים, נוכח מידת מסכנותו של העורר כפי שמשמעותו מהמעשה והעשה (השו התוצאה אליה הגיע השופט א' מהם בבש"פ 5109/15 מיכאל בטון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] בפס' 11 (30.7.2015), שם הורה על מעצרו עד לתום ההליכים של הנאשם תוך איזון "בין עצמתן הלא-גבואה של הריאות" מול מידת מסכנותו של העורר). אמרו מעתה כי על בית המשפט להתחשב ביחס הכוחות במשולש צלעויותיהם עוצמת עילת המעצר - עוצמת הריאות - טيبة של חלופת המעצר" (בש"פ 6772/15 תמריניגמן' מדינתישראל) (26.10.2015).

15. כמובןו, עוצמת עילת המעצר בעניינים של המשיבים 2 ו-3 גבוהה. העבירה המיוחסת להם בגין שחורה בסיסי מקיים נגדם עילת מעצר סטטוטורית. כמו כן, עברם מכבד ביותר וככל הרשעה בעבירות חמורות לרבות כאלה מןין העניין. משכך, באיזון הכלול ב"מקובלות הכוחות" בין עוצמת הריאות לעילת המעצר, וה גם שיש מקום לשקל חולפה בשל החולשה בריאות, לא מצאתי בנסיבות העניין טעם משכנע להידרש לעניין החלופה שלא על דרך תסקיר, בין היתר משלא ניתן להורות על מעצר בתנאי איזוק, אלא לאחר קבלת תסקיר. המשיבים טוענו כי אינם מעוניינים בתסקיר. משכך, לעומת זאת, אין מנוס אלא להורות על מעצרם.

16. ככלו של דבר, לאחר עיון בחומר החקירה שוכנעתי כי ישן ראיות לכאורה בעניינים של המשיבים 1 ו-4.

בנסיבות אלה, נחה דעתינו כי בעניינו של המשיב 1, נוכח עוצמת עילת המעצר, בין היתר בשל עברו הפלילי המכובד וההלהכה הנוגגת בעניינים של מי שעוסקים בסחר בסמים ומשלא נמצאו נסיבות חריגות, יש להורות על מעצרו עד לתום ההליכים. בעניינים של המשיבים 2-3, אף שנמצאו ראיות לכואורה, מתוך בחינה כוללת של חומר החקירה שהוצע לפניינו ובכלל זה האזנות הסתר והשיות שהתקיימו עם המשיב 1 עובר לעסקה הנטענת נושא האישום השלישי, מצאתי כי עוצמת הראיות מצדיקה בחינת חלופה על דרך תסקير, בין היתר לשם בחינת אפשרות למעצר בתנאי איזוק. המשיבים 2 ו-3 טוענו כי אין טעם להורות על הגשת תסקיר. משכך, אין מנוס אלא להורות על מעצרם עד לתום ההליכים. עם זאת, ככל שהוא בידי המשיבים 2 ו-3 להציג חלופה רואה שתעמוד לבחינת שירות המבחן רשאים להגיש בקשה לעיון חוזר ואשכול להורות על הגשת תסקיר. בעניינו של המשיב 4, מצאתי להורות על הגשת תסקיר בטרם מתן החלטה בעניינו.

. 17. סוף דבר, הנני מורה על מעצרם של המשיבים 1,2,3 עד לתום ההליכים בעניינים, כמבוקש.

בעניינו של המשיב 4, מתבקש שירות המבחן לעורר תסקיר עד למועד הנוסף שייקבע לדין.

ניתנה היום, ב' אדר תשע"ג, 28 פברואר 2017, בנסיבות
הצדדים.